

prvé stolice přisoudil žalobkyni plnou náhradu výloh, jež měla s bytem v O., celkem 4.536 Kč, dále náhradu za to, že si nemohla držeti kozu, a náhradu za bramborovou sklizeň. Odvolací soud vyhověl částečně odvolání žalovaných a přisoudil žalobkyni náhradou za byt jen hodnotu, již měla světnice ve V., celkem 1.400 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Jde o peněžní náhradu za naturální výměnek, zejména za byt, který měla žalobkyně zajištěný ve V. Výměnkář má podle povahy věci bydlet tam, kde má výměnkářský byt. Odstěhuje-li se jinam, takže nemůže mít výměnek naturální, jest povinen, by, žaluje o peněžitou jeho náhradu, opodstatnil, proč se musel z místa toho odstěhovati, pokud se týče, že musí žít na jiném místě a v těch poměrech, vzhledem k nimž požaduje náhradu částkou vyšší, než jakou hodnotu má výměnek v místě původního plniště. Podle obsahu spisů jest správný předpoklad odvolacího soudu, — a v tomto směru vytýká dovolatelka neprávem napačenému rozsudku rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) — že žalobkyně neuvedla konkrétní okolnosti, z nichž by bylo lze souditi, že jí nebylo lze najmouti si světničku ve V., držeti si kozu a pachtovati si kousek pole. Žalobkyně v první stolici ani netvrdila, že neměla tolik peněz, by si nemohla ve V. platiti byt. Okolnosti, které jí přiměly, že se z V. odstěhovala do O. v Sasku, kde jest draže než ve V, a kde si nemůže chovati kozu ani pachtovati pole, uvedla žalobkyně teprve v řízení opravném, a nebylo lze k nim přihlížeti jako k nepřípustným novotám,

Čís. 12956.

Domáháno-li se v žalobě zaplacení částky nepřevyšující 20.000 Kč a teprve po ústním jednání u dovolaného soudu a po postoupení rozepře podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. příslušnému soudu, když byl tímto soudem (samosoudcem) nařízen rok k ústnímu jednání, byla rozšířena žaloba nad 20.000 Kč, načež projednal věc senát, — jde o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, Rv I 163/33.)

Podle žaloby podané u krajského soudu civilního v Praze domáhala se žalobkyně na žalované bance zaplacení částky 7.040 Kč s přísl. Teprve po ústním jednání ze dne 13. listopadu 1930 a po postoupení rozepře krajskému soudu obchodnímu v Praze podle § 261 c. ř. s., když tímto soudem (samosoudcem) byl nařízen rok k ústnímu jednání na den 15. dubna 1931, rozšířila žalobkyně v přípravném spise žalobní návrh na 22.907 Kč s přísl. Při ústním jednání z 15. dubna 1931 usnesl se pak samosoudce, maje za to, že následkem rozšíření žaloby sporná záležitost náleží před senát, že zařídí čeho třeba k pokračování jednání před senátem, načež, počínajíc

rokem z 2. července 1931 projednal věc senát krajského soudu obchodního v Praze a rozsoudil ji. Následkem toho rozhodl o odvolání pětičlenný senát vrchního soudu v Praze.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením počínajíc rokem o ústním jednání ze dne 2. července 1931 a vrátil věc krajskému soudu obchodnímu v Praze, by dále jednal o žalobě v řádném obsazení.

D ů v o d y:

Podle § 7 a) j. n. je k projednání a rozsouzení sporu povolán samosoudce, nepřevyšuje-li předmět sporu na penězích nebo na peněžní hodnotě 20.000 Kč. Podle druhého odstavce téhož paragrafu nemění na tom nic skutečnost, že žalobní požadavek byl po zahájení ústního jednání rozšířen nad částku 20.000 Kč. Toto ustanovení se hodilo na souzený případ, neboť o žalobě bylo po prvním roku a po žalobní odpovědi nařízeno i konáno ústní jednání dne 13. listopadu 1930 a žalobní žádost teprve po tomto roku rozšířena nad 20.000 Kč. Skutečnost, že při zmíněném roku bylo podle prohlášeného usnesení vyhověno námitce věcné nepříslušnosti a pak ve smyslu učiněného návrhu věc podle § 261 c. ř. s. postoupena příslušnému krajskému soudu obchodnímu v Praze, nemá co do obsazení soudu významu. Vždyť tento příslušný soud přijal věc v tom stavu, v němž byla u krajského soudu civilního v Praze a měl podle § 261 c. ř. s. jednání provést s použitím jednacího protokolu o dřívějším jednání a všech ostatních spisů sporu se týkajících a zahájit ji podle § 138 c. ř. s. Z toho vyplývá, že ústní jednání u nepříslušného soudu konané nepozbylo všeho významu a že, byl-li návrh podle § 261 c. ř. s. učiněn, rok se vlastně jen odročuje za tím účelem, aby věc byla přenesena na příslušný soud a aby u tohoto soudu bylo v jednání pokračováno (sr. poslední věta § 138 c. ř. s.). Krajský soud obchodní projednav spornou věc v senátě, místo aby věc projednal samosoudce (sb. n. s. čís. 6044, 6305), nebyl tedy řádně obsazen, důsledkem čehož trpí celé řízení počínajíc dnem 2. července 1931, kdy věc převzal senát, zmatečností podle § 477 čís. 2 c. ř. s., pokud se týče i § 503 čís. 1 c. ř. s. K tomuto zmatku, ač žádnou ze stran nebyl uplatňován, bylo podle § 471 čís. 7 a 513 c. ř. s. hleděti z úřadu.

Čís. 12957.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Indosace z ochoty zakládá směnečný závazek právě tak jako indosace z jiného důvodu.

Proti třetím osobám jest vnitřní úmluva mezi indosantem a indosantěrem nerozhodná.

Okolnost, že šlo o indosaci k inkasu a nikoliv o pravou indosaci, jest bez významu, není-li tato povaha indosace zřejmá ze směnky.